

sborové LISTY

11/16

ZPRAVODAJ
SBORU CÍRKVE BRATRSKÉ
V PRAZE 5

RIVKA

Jak moc Boha miluji! Můžu se na Něj vždycky a ve všem spolehnout. I já sama se ale musím snažit, vždyť přece samo od sebe se nemůže nic stát! Jsem si ale jistá, že mi Bůh pomůže! Jsem ráda, že jsem Židovka a že mě naučili milovat Boha... Jsem za to všechno moc vděčná! Děkuji ti, Bože.

Na těchto větech by možná nebylo nic moc zvláštního nebo překvapivého, kdyby si je 2. února 1944 do deníku nenapsala z rabínské rodiny pocházející Rivka Lipszycová, obyvatelka Lodžského ghetta.

Její deník, psaný od října 1943 do dubna 1944, objevila schovaný u osvětimského krematoria lékařka, která tam přišla s Rudou armádou. Odvezla ho domů do Omsku, po její smrti se v rodině postupně předával, až se dostal do rukou vnučky žijící ve Spojených státech a ta ho předala v roce 2008 Centru holokaustu v Kalifornii. Díky tomu se po Rivce začalo pátrat a po dlouhých přípravách deník vyšel před dvěma lety v USA knižně. V češtině ho letos vydal Práh pod názvem Deník Rivky Lipszycové.

Rivka si do deníku zaznamenávala nejen události v životě ghetta a tamní poměry, své zážitky, rozhovory a vzpomínky, ale i své modlitby a duchovní úvahy. Můžeme tak poznávat její následovníhodné vztahování se k Bohu, které ji drželo v přetěžkých podmínkách při životě. Deník psala jen půl roku, a tak nevíme, jak svou víru prožívala po okolnostech, které ji potkaly později, přesto je její svědectví silné a její deník je opravdu pozoruhodné a inspirativní čtení.

*„Mám tak strašný hlad...
A je mi tolik smutno...
Ach, slzy, zalijte mé oči...
Ať je mi znovu líp...
Ať můžu plakat v noci...
Ať dopředu zas můžu jít...*

*Jak je to všechno vzdálené
a kolik toho ještě musím překonat?
Co tiše dříme na dně duše mé,
chci zdolat... a k Bohu Jednomu se brát.
Ach, Bože, pomoz mi se pozvednout,
já nemohu to sama vykonat!...
Před utrpením necouvňout
a dej mi sílu vzpřímeně zas stát!...*

*Bože, jak je mi smutno... Můj Bože!
A nevím si už vůbec rady...
Před velikostí Tvou pokorná má duše,
chci být zas čistá... napravit své vady!
Bože! Jak je mi těžko! Bože milovaný!
Hledím teď s touhou... k světu lepšímu...
A v srdci mě ještě pálí rány
A cosi lká... chci utéci se k Tobě Jedinému!
Můj Bože!
Milovaný Bože, já věřím, že mi pomůžeš!...“ (1. února 1944)*

Rivka žila v ghettu se svou rodinou a postupně o ni přicházela. Nejdřív zemřel na následky brutálního napadení otec, rok po něm nepřežila podvýživu matka, tři týdny poté odvezli nacisté dva nejmladší sourozence a Rivka zůstala s mladší sestrou u své tety a tří sestřenic. Když teta po roce zemřela, zůstala Rivka se sestrou a sestřenicemi (nejstarší Esther bylo dvacet let) a společně bydlely v ghettu až do transportu do Osvětimi v srpnu 1944. Tam neprošla selekcí Rivčina sestra. Rivka se sestřenicemi byla pak pak po sedmi dnech převezena do pracovního tábora v Christianstadtu, kde půl roku pokládaly trubky pro kanalizaci. Pak při pochodu smrti šest týdnů šly do Bergen-Belsenu, kde v den osvobození jedna ze sestřenic zemřela na tyfus.

Rivka se osvobození dočkala, ale byla tak slabá a nemocná, že když za ní jedna ze sestřenic před odjezdem na rehabilitaci přišla do nemocnice, řekl jí lékař, že Rivka během pár dní zemře. Našel se ovšem dokument dokládající, že ještě pět měsíců po válce byla Rivka naživu, pak se ale její stopa ztrácí. V rámci pátrání po Rivce se podařilo zkontaktovat její dvě přeživší sestřenice Esther a Minu, které v době vydání deníku žily se svými početnými rodinami v Izraeli.

*Jak ten čas rychle letí! Ale k čemu? Copak to víme? Co nás v budoucnu čeká? Ptám se se strachem i s mladistvou zvědavostí. No co? Na to existuje odpověď, skvělá odpověď: Bůh a Tóra! Otec Bůh a Matka Tóra! To jsou naši rodiče! Všemocní, Vševědoucí, Věční!!! Jaká to mocná síla!!! Oproti tomu jsem já jen maličké stvoření, které by se stěží dalo zhlédnout pod mikroskopem. Tak... směju se na celý svět, já ubohá Židovka z ghetta, já, která nevím, co se se mnou zítra stane... Směju se na celý svět, protože mám oporu, velkou, obrovskou oporu ve Víře, protože věřím! A díky tomu jsem silnější, bohatší i čestnější než ostatní... Bože, jak jsem ti vděčná!
(úryvek z 11. února 1944)*

V době, kdy psala svůj deník, bylo Rivce čtrnáct let.

Anna Chrásková

SNAD JE UŽ TEN PRAVÝ ČAS

Svědectví Simony Němcové

Je mi dvacet let a jsem od narození nevidomá. Bydlím na Moravě, momentálně v Borovníku u Velké Bíteše, nicméně většinu času trávím v Praze, kde jsem ubytována v internátě Konzervatoře Jana Deyla a střední školy pro zrakově postižené, na níž studuji hru na flétnu a hru na akordeon. Smíchovský sbor Církve bratrské navštěvuji už přibližně čtyři roky, a tak jsem se rozhodla zde požádat o křest.

V mé rodině v podstatě nikdo nebyl věřící. Maminka se sice v mých pěti letech nechala pokřtít u katolíků, nicméně po nějaké době církev opustila kvůli dogmatům a povaze mše jako takové. Víru v Boha mi nabídla pouze jako možnost volby, kterou jsem hned přijala, nicméně nebyla jsem v ní dále vedena a posilována. Sice jsme občas navštívily kostel, ale já jsem příliš nedokázala

vnímat účel shromáždění a mše. Také jsme se asi dvakrát nebo třikrát v mém životě společně pomodlily, nicméně to je příliš malý počet, než aby dítě proniklo do významu a tajemství modlitby. Otcova rodina ve mně svým pokryteckým chováním zejména ze strany babičky ještě prohloubila předsudky vůči katolické církvi, jichž jsem se zbavila až později. V mých sedmi letech se navíc rodiče rozvedli, a tak jsem si s sebou do života odnesla některé špatné modely z rodiny.

Ve věku asi dvanácti nebo třinácti let jsem chvíli chodila do besídky a dorostu ve sboru Církve bratrské v Brně, pak jsem z organizačních důvodů přestala. Měla jsem otázky a modlila se, ale má mysl byla v té době pro víru ještě příliš dětská. Poté jsem začala poslouchat živé přenosy z brněnského shromáždění, což mi vydrželo až do mého nástupu na konzervatoř v šestnácti letech - tehdy už to nebylo možné. Stále jsem nějak tak dětsky věřila sama v sobě, ale nikam jsem nechodila. Až asi po půl roce mě přepadla touha po Božím slově, a tak mě kamarádi vzali na katolickou mši. Nebyla jsem však ještě příliš vyspělá, a tak se mi odříkávání přesně daných textů zdálo asi tak studené jako kostel samotný. Bylo mi víc než jasné, že potřebuji to, co jsem dřív měla a co mi vyhovovalo - Církev bratrskou. Naštěstí byla má maminka stále v kontaktu s naší bývalou sousedkou, která do CB patřila. Ta mi zprostředkovala pomoc v podobě doprovodu od své sestřence, takže jsem mohla začít navštěvovat Smíchovský sbor. Později jsem se nechala naučit trasu, abych mohla do shromáždění chodit pravidelně a nebyla odkázaná na pomoc druhé osoby. V té době jsem stále znala jen Boha Otce, se Synem a Duchem svatým jsem si nedovedla poradit. Písmo mi zatím bylo zprostředkováno povětšinou pouze z převyprávěné podoby pro děti, k překladu skutečné Bible v digitální podobě jsem se dostala až později a doteď se mi nepodařilo přečíst všechny důležité knihy.

Přibližně před třemi lety v mém životě nastala věc, již jsem nečekala, a tak se celá má osobnost zhroutila. Když se mi podařilo jakžtakž dostat z psychických problémů, musela jsem se naplno konfrontovat s otázkou viny. Možná právě to byl spouštěč k novému a důkladnějšímu hledání Boha. Najednou se mě kázání začala dotýkat mnohem příměji a já konečně měla možnost opravdu a plně, nejen rozumem, pochopit, co znamená hřích a vedení Ducha svatého. Další obrovské posílení ve víře bylo nejspíš započato možností zpívat kancionálové písně se zbytkem shromáždění. Velký hybatel však představovala a stále ještě představuje jistá nejednoznačná situace v mém životě, která mě stále více nutí obracet se k Bohu. Stále více začínám chápat, že on je jediný, kdo mi může pomoci zjednat nápravu tam, kde sama nevidím žádnou možnost, a dát mi odpovědi na pro mě neřešitelné otázky. Také jsem již dokázala přijmout do srdce Božího Syna jako toho, kdo byl člověkem jako já a zná utrpení všech lidí a podle toho se na něj také začala obracet.

Po křtu jsem zatoužila již jako mladší, nicméně tehdy jsem ještě nebyla dostatečně způsobilá - ani jsem pořádně nechápala, co je hřích a proč jej máme v sobě všichni. Nyní se má touha obnovila a já ji tentokrát hodlám dotáhnout do konce. Snad je už ten pravý čas.

9.11. 2016 - 15.30 hod

Kavárna nejen pro seniory

14.11. 2016 - 17.30 hod

I když se nikdo nedívá - přednáška v Berouně

20.11.2016

Společný oběd na Smíchově s přednáškou

Dějiny spásy

3.12. 2016 - 14 - 18 hod

Besídková adventní dílna

12.-19.8. 2017

Sborová dovolená 2017

Simona Němcová

PROGRAM PRO ADVENT, VÁNOCE A NOVOROČNÍ SHROMÁŽDĚNÍ

Pro adventní neděle a vánoční svátky byly vybrány biblické texty podle církevních perikop, což jsou pevně stanovené biblické oddíly pro jednotlivé neděle a svátky církevního roku. Mimo jiné uslyšíme o adventních nedělích postupně také výzvy „Proto i vy buďte připraveni, neboť Syn člověka přijde v hodinu, kdy se nenadějete.“ (Mt 24), „Neste tedy ovoce, které ukazuje, že činíte pokání.“ (Mt 3) a pochybnosti Jana Křtitele „Jsi ten, který má přijít, nebo máme čekat jiného?“ (Mt 11).

Bděte tedy, protože nevíte, v který den váš Pán přijde

1. neděle adventní 27.11.: Mt 24,37- 44

Sekera je už na kořeni stromů

2. neděle adventní 4.12.: Mt 3,1-12

Jsi ten, který má přijít, nebo máme čekat jiného?

3. neděle adventní 11.12.: Mt 11,2-11

Dětská vánoční slavnost

4. neděle adventní 18.12.

Dnes se vám narodil Spasitel, Kristus Pán

Boží hod vánoční, neděle 25.12.: Lk 2,1-14

Znamení, kterému se budou vzpírat

Nový rok, neděle 1.1.: Lk 2,25-35

Ve čtvrtěčných biblických hodinách budeme postupně probírat Mesiášská proroctví. Podíváme se na proroctví ve Starém i Novém zákoně a to v následujících tematických skupinách:

O prorokování, proroctvích a prorocích (obecně)

Čtvrtek 1.12. - co bylo a co nebylo proroctví; způsoby prorokování; rozdíl mezi SZ a NZ

SZ proroctví o prvním příchodu Mesiáše

Čtvrtek 8.12. - kde všude jsou zapsána, co je za ně považováno; konkrétní proroctví o rodu, místu narození a jak to Židé pro sebe interpretovali

Druhý příchod Krista v evangeliích a Skutcích

Čtvrtek 15.12. - co k tomu pověděl Pán Ježíš sám; co pověděli jiní o Kristu

Druhý příchod Krista v epištolách a Zjevení

Čtvrtek 22.12. - přehled textů a jejich rámcový obsah; obrazy Krista (Lev, Beránek)

JE TŘEBA HLEDAT SPOLEČNÝ SMĚR

Rozhovor s Davidem Kašperem,
kazatelem samostatné stanice v Berouně

Proč jsi kazatelem, jak ses jím stal?

Bylo mi asi osm, když se mě kazatel Fazekaš zeptal, jestli bych se nechtěl stát kazatelem jako můj tatínek. Nevěděl jsem jak reagovat. A tak jsem se rozpačitě zahihňal a pronesl něco jako: „To určitě“. On ale vážně a přísně dodal: „Neměl by ses tomu smát.“ Otázka ve mě zůstala. Nadlouho mě to spíš táhlo k učitelství, zřejmě díky živému vzoru mého dědečka Mikuleckého. Ale někdy ve čtvrtáku se mi stará otázka zase vrátila na mysl. Naléhavě jsem se za své povolání během jedné bohoslužby modlil. A tenkrát ke mě bezprostředně promluvil nápis v čele modlitebny: „Jste Bohem milováni a povolání ke svatosti.“

Takže ses přihlásil na teol. fakultu a poté do vikariátu?

Ano, zjednodušeně řečeno. Mezi fakultou a vikariátem jsem ještě nastoupil na civilní službu jako vedoucí knihovny ETS. To bylo také zvláštní Boží vedení. Především jsem hledal civilku, při které bychom už mohli jako manželé společně bydlet. Oběhal jsem spoustu organizací, hledal jsem i mimo Prahu. Netušil jsem, že taková možnost se mi otevře právě na ETS a navíc to bude práce, kterou jsem dělal celou řadu let brigádně na fakultě.

Na jakých sborech jsi byl?

Na to je složitá odpověď. Občas se mi zdávaly sny, ve kterých bloudím v povědomém městě, ale pořádně nevím kde jsem a co tam hledám - prostě Alzheimer. Narodil jsem se v Benátkách nad Jizerou, vyrůstal jsem v Hradci Králové, dospíval v Olomouci. Během civilky jsem prošel stáží na sboru v Horních Počernicích. Větší částí vikariátu jsem prošel v Opavě a mým dalším sborem se na deset let staly Klatovy.

Co jsi během své služby zažil výjimečně hezkého?

Několikrát jsem zažil zázračnou pomoc. Třeba takový opavský byt, byl v úděsném stavu. Celá desetiletí tam nikdo na nic nesáhl. Tenkrát za mnou přišel neznámý člověk, Američan Steve, a nabídl mi, že mi pomůže vymalovat a že rozebere a vyčistí všechna okna. To bylo úžasné. Dodnes jsme přáteli.

Jindy jsem zase autem nabral rovnou dva kance. Bylo to v těžké době, a jeden bratr mě podpořil. Pán Bůh mu jeho štedrost do týdne několikanásobně vynahradil. Získal nazpět velmi starou, zapomenutou pohledávku.

Co je pro tebe naopak ve službě těžké?

Kazatel určitě není nadčlověk. Možná jsme dokonce zranitelní více, než jiná skupina lidí. Do své práce investujeme opravdu hodně: rodinu, domov, svůj intimní vztah s Bohem, dobrou pověst, všechno nadání - přirozené i nadpřirozené. Snadno pak přijde rána do brňavky. Jedna sestra mi třeba jednou přinesla DVD v nádherném obalu s programy jednoho populárního kazatele se slovy: Tady se můžeš učit, takhle bys měl kázat. To pak žárím, ač nechci. Také mě napadá, že mě dotyčná sestra asi nemá ráda. A během usínání se ve mně ozýval hlas: „Jsi neschopný.“ Dábel dovede podobné situace pěkně zneužít. V takových chvílích mířím do vylidněné přírody, kde se potřebuji vnitřně srovnat.

Jak to tvé srovnávání probíhá?

Takový únik do divočiny je samozřejmě jen první fází mého „srovnávání“. Vyplavují se emoce, pomáhá mi, že přestanu myslet na sebe, vidím sebe i druhé z odstupu, příroda mi pomáhá hledat Boží tvář. V druhé fázi potřebuji „supervizi“. Někoho blízkého, kdo mi pomůže situaci zpracovat. V prvé řadě je to moje Petra, ale velmi často také jiní kazatelé. Především rád vzpomínám na jednoho svého přítele, Pavla F., pastora z nezávislého sboru z Domažlic. Chodil jsem k němu pomáhat s různými pracemi kolem zděděného domu a on mně během práce trpělivě naslouchal. Taková ergoterapie. Mám za to, že každý kazatel, který chce pastoračně vést druhé, musí být sám někým pastoračně veden.

Jak jste poznali povolání do Berouna?

Jednou jsem se vracel domů do Klatov z Prahy, v nedobré rozpoložení. Říkal jsem si: „Tak, do Prahy nikdy.“ Ale pak jsem zaslechl ve svém srdci něco jako: „Ale já mám Pražáky rád, položil jsem za ně svůj život.“ Hluboce jsem se zastyděl. Měl jsem pak za to, že můj příští sbor bude pražský. Nakonec jen trochu vedle.

Je pravda, že s Petrou nás lákal typově malý sbor už kdysi dávno, sotva jsme se vzali. A později dostala naše představa asi tento výraz: společenství, které není svázané konvencemi, možná i plné problémových lidí, kteří ale znají a milují Pána Ježíše a chtějí ho poslouchat.

Broňkovo oslovení bylo velmi konkrétní, dobře promyšlené a výborně načasované. Milé setkávání s Berounskými a vstřícné jednání se staršovstvem nás pak jen posouvalo v ujištění, že by tudy mohla vést cesta.

Jak bys charakterizoval společenství klatovské a berounské?

Klatovský sbor bych personifikoval jako stárnoucí maminku (nebo spíš babičku). Především ji těžko předěláte. Musíte respektovat její návyky, představy a hodnoty, které se nemění. Její moudrost a zkušenosti jsou cenné, ráda vypráví o svém dětství. I přes své stařecké neduhy však má velké srdce a často prožívá stesk - po dobrých časech, po ztracených dětech, po nebeském domově.

Berounská stanice je společenstvím velmi pestrých lidí - z různých tradic, se zajímavou minulostí. Kdybych měl svůj dojem vizualizovat - tak by tomu odpovídala nit plná barevných korálků. Společně procházíme mládím, a to je bouřlivé období plné nových vjemů, snů a velkých diskuzí. Lidé jsou zde rádi spolu, dobře o sobě navzájem mluví.

Co podle tebe Berounská stanice potřebuje?

Společenství se nepohybuje po bezpečně vyjetých kolejkách - a to je na jednu stranu dobře, protože zde není strnulá setrvačnost. Přece je však třeba hledat společný směr, na kterém se shodneme a prožijeme duchovní jednotu. Nejenom pro mě to znamená být citliví vůči vanutí Ducha svatého, který nás může vést obyčejným i neobyčejným způsobem. Možná přijde brzy okamžik, kdy budeme muset projevit velké odhodlání a víru.

Chceš se na něco zvláště soustředit?

Aktuální výzvou jsou pro mě děti, které vyšly z dorostu. S manželkou občas sníme o tom věnovat se manželským večerům.

Co se konkrétně chystáš v tomto dělat – s dětmi, s manželi?

Konkrétně máme v Berouně asi tři dívky a jednoho chlapce, kteří jsou ochotní se nějak zapojit. A nemyslím, že by mezi nimi byly hluboké vztahy. Takže jim pomáhám, aby chodili na mládež jinam. Já a jeden můj kamarád ze sboru je dovážíme na mládež do Černošic. Také bych velice rád,

aby se vztahy časem prohloubily, což nejde bez společných zážitků. Občas bychom mohli udělat vlastní akci, na kterou můžeme třeba pozvat i druhé. Teď třeba aktuálně – sběr jablek a moštování u jedněch členů a večer strávený s nimi.

V minulosti jsme se občas přichomýtlí k manželským párům, které procházely krizí. A protože jsme s Petrou osobnostně protikladní, také mezi námi vznikají zajímavé situace. Tedy na prvním místě je to spíš pochopení a soucit pro manžele, kteří prochází krizí. A jednou třeba, dá-li Bůh, se to může rozvinout třeba ve zmíněné manželské večery.

Jak se vám zatím žije v Berouně?

Město i okolí se nám moc líbí. Byt nám naprosto vyhovuje. Pravda, občas by se hodilo i druhé auto, a tak jezdím mnohem více na kole. Naprosto mi vyhovuje život v trojúhelníku byt, kancelář, sbor. Do práce se těším a domů chodím odpočívat. A „jít do sboru“ je najednou pro nás sváteční událost v dobrém slova smyslu.

Máte v Berouně své oblíbené místo, kam rádi chodíte?

Nejvíc nás to táhne k údolí řeky Berounky. Vyhlídka z Tetínské skály je zatím můj největší objev.

Anna Chrásková

MOCNÝ BOŽE, PROJEV SE, ODPOVĚZ MI

Aneb o milosrdné Boží lekci

Od dětství jsem si moc a moc přála, aby Bůh existoval, aby byla nějaká nejvyšší spravedlnost, řád, absolutní láska a moudrost. Bohužel rodinné křesťanské zázemí a náboženská výchova byly velmi slabé až žádné a všude ve škole, na veřejnosti, četbě, rozhlase, televizi atd. naopak existovala masivní ateistická „vědecká“ agitace. Daru víry a milosti znovuzrození se mi dostalo až ve 49 letech. Byla jsem tak vděčná, tak unesená tím už nečekaným a neuvěřitelným zázrakem daru víry, že jsem období „první lásky“ ve víře prožívala nejméně rok a velice silně. Byla to spíš extáze... Objížděla jsem příbuzné a známé a evangelizovala, zvali jsme naše přátele na dlouhé diskuzní večery a přesvědčovali je. Stále jsem s Bohem, mým Otcem nebeským, rozmlouvala. Obdivovala jsem Stvořitele nad každou kytičkou, stromem, mrakem či jakoukoli přírodní krásou.

Na jaře 1993 jsme byli s manželem pokřtěni. V tu dobu už jsme pracovali doma, přestavovali areál rodného statku a zároveň pečovali o stárnoucí rodiče. Jednou k večeru přišla taková lehká předletní bouřka, párkrát zahřmělo, pár blesků. Bouřky se nebojím, naopak ji mám ráda a tak jsem nadšeně nad tou Boží nádherou vyšla na balkon v prvním patře domu, uchváčena Božím majestátem, zvedla jsem ruce nad hlavu, Boha chválila a obdivně Ho vyzvala: „Bože mocný, projev se, odpověz mi!“ Ještě jsem nedořekla a - ohlušující rána! Detonace! Statek se opravdu zatřásl v základech, rodiče tvrdili, že zvuková vlna rozcinkala skleničky ve vitrínách. Uhodilo. Dostali jsme přímý zásah do obytného domu. Vypadly všechny jističe elektrického proudu, byly spálené všechny pojistky, vyhořely vnitřky televizorů u rodičů v přízemí i u nás v prvním patře. Opravář hromosvodů, který přišel druhý den, jen nevěřícně vrtěl hlavou nad do zlatova vyleštěnou mosaznou koulí hromosvodu: „Vám muselo proběhnout barákem statisíce voltů!“ Tatínek nemohl uvěřit, jak mohlo uhořit, nikdy v historii naší rodiny se to nestalo, navíc hospodářské budovy statku i okolní stromy jsou vyšší než obytná budova, v těsné blízkosti je sídliště s 6-8 patrovými paneláky, přitom bouřka ani nebyla přímo nad Velkou Ohradou. Já jsem našla odvahu až večer, jenom manželovi vyjevit své vysvětlení té záhady.

Mé pokoušení Boha nás stálo dost peněz, ale pořád to byla velmi milosrdná a Boží láskyplná lekce pro mě: vyměnily se jen pojistky, hromosvod a vnitřky televizorů, nevyhořelo elektrické vedení a nemuseli jsme nic bourat, nikdo nebyl elektrickým proudem zasažen; ze mě taky mohla zbyť jen mastná skvrna na balkoně...

Učila jsem se z paměti verše z Bible a z toho dne jsem si dobře zapamatovala Iz 65, 24: „Dříve než zavoláš, já odpovím, ještě budeš mluvit a už tě vyslyším.“ a „Pokolení zlé a zpronevěřilé si žádá znamení...“

Věra Bartošková

I KDYŽ SE NIKDO NEDÍVÁ

VÝCHODISKA PEDAGOGIKY J. A. KOMENSKÉHO

POŘÁDÁ CÍRKEV BRATRSKÁ VE SPOLUPRÁCI S MĚSTSKOU KNIHOVNOU BEROUN

KDE: MĚSTSKÁ KNIHOVNA V BEROUNĚ KDY: 14. 11. 2016 OD 17:30 H.

DOC. PHDR. JAN HÁBL, PH.D.
PŘEDNÁŠKA S BESEDOU

KAVÁRNA (NEJEN) PRO SENIORY

9.11. od 15.30 hod

Před několika lety začala organizovat sestra Jana Matulíková Kavárnu pro seniory. Jako motto zvolila „Návrat ke kořenům“. Kavárna se konala 8x do roka, vždy druhou středu v měsíci. Později bylo do názvu přidáno „nejen“ pro seniory, aby se neostýchali zúčastňovat i mladší sestry a bratři. Po odchodu manželů Matulíkových na nové působiště se Kavárna v září nekonala, ale ukázalo se, že by bývalým skalním účastníkům chyběla. Tak jsem ji - po poradě s bratry staršími, sestrou Olgou Svobodovou a dalšími - zkusila už na druhou říjnovou středu svolat. Že je to setkávání, které se vžilo a bylo oblíbené, se ukázalo už rekordní účastí na říjnovém setkání.

Tak vás chceme, sestry a bratři, pozvat na listopadovou druhou středu 9.11. od 15.30 hod.

Programově se vrátíme zase ke kořenům: sestra Jana Valešová nám přijde povídat o své cestě k víře, životě manželky kazatele a o svých rodinných kořenech.

Těšíme se na hezká setkání, zajímavé programy, láskyplná obecenství sester a bratří i na dobrou pohostění.

Marie Raisiglová

PODZIMNÍ VÝPRAVA S BEROUNSKÝM DOROSTEM

16.-17. listopadu 2016 v Chrástu u Plzně

Dorost bude pobývat na faře ČCE, sraz je v 16.10 na vlakovém nadraží Beroun, odjezd v 16.25 osobním vlakem Os 7822, plánovaný návrat ve čtvrtek 17.11. v 17.29 tamtéž. Pokud by se ukázalo, že většina dětí bude mít volno i v pátek 18.11., je možné prodloužení pobytu do pátečního večera.

Kontakt na vedoucí: Petr Kolman 603 303 118, Petra Pínová 737 677 294

Petr Kolman

VÁNOČNÍ SETKÁNÍ SENIORŮ

18.12. od 12 hodin

Pravidelné vánoční setkání seniorů se uskuteční dne 18.12.2016. Začátek setkání, jehož součástí bude i společný oběd, je plánován na 12. hodinu. Všichni senioři Smíchovského sboru jsou srdečně zváni.

Rudolf Pánek

Adventní dílna pro děti z besídky

3. 12. 2016

14 - 18 hod

v Dřevěném sále
náplní akce je vyrábění
pro naše seniory
i vlastní potěšení

PODZIMNÍ VÍKENDOVÝ POBYT BEROUNSKÝCH

Výhody podzimní víkendovky velmi subjektivně aneb proč jsme letos na jaře nebyli na Jitřavě

Výhoda první: Byli s námi již Kašperovi. Měla jsem dostatek času na to probrat s Davidem geo-caching, s Petrou běhání, poznat vitalitu Ráchelky, dobrodružnou povahu Sofinky a silné hlasivky Adámka.

Výhoda druhá: Čas běžel tak nějak pomaleji, a tak jsem si s klidem mohla vypít kávu a probrat vše možné se svými berounskými sourozenci.

Výhoda třetí: Byla zkouška trpělivosti a tolerance. Ubytovna v Dobřívě měla již své nejlepší časy za sebou a společné prostory v koupelnách a kuchyňkách byly pro 33 lidí a 3 psy miniaturní. Překvapením byli i dělníci ubytovaní přímo v ubytovně.

Výhoda čtvrtá: Měli jsme možnost zkoumat neprozkoumané a poznávat nepoznané (teď myslím hlavně na výlet k Padrťským rybníkům a návštěvu vodního hamru).

Výhoda pátá: Na ranní kázání i večerní program jsem dorazila z postele během pěti minut.

Výhoda šestá: Sbíráni zkušeností (např. ta, že lze sáhnout na rozžhavené železo a nespálit se).

A pro ty, co potřebují přeci jen něco objektivního přidávám již jen heslovitě:

Podzimní víkendovka berounských

Místo: Turistická ubytovna Dobřív

Termín 23.- 25.9.2016

Počet účastníků: 33

Počet psů: 3

Téma duchovních programů: Emocionálně zdravá církev

Počasí: Polojasno, teplota tak na tričko, večer chladněji

A proč jsme nebyli na jaře na té Jitřavě? Z velmi prozaických důvodů, probíhala tam stále rekonstrukce.

Jana Lešuková

ZPRÁVY ZE STARŠOVSTVA

Sestra Simona Němcová požádala o křest. Byli jsme potěšeni jejím svěděním a vyznáním víry. Sestru Simonu bude na křest připravovat administrátor sboru Zdeněk Vojtíšek.

Staršovstvo hovořilo se sestrou Simonou Mackovou o letním příměstském táboře pro děti na Smíchově. Děkujeme Simoně Mackové a všem dalším pomocníkům za jejich práci. Pokud by to bylo možné, budeme rádi, pokud by se mohl dětský příměstský tábor konat i o příštích prázdninách.

S vděčností jsme přijali iniciativu sester pod vedením Marie Raisiglové připravovat další Kavárny nejen pro seniory.

Návštěvy potřebných ve sboru na Smíchově zajišťuje diakonská rada, ve které jsou sestry a bratři Rudolf Pánek, Rut Novotná, Jan B. Kolman a Marta Kolmanová, Miriam Bartošová, Věra Bartošková, Daniel Pokorný, Emilie Trnková a Marie Raisiglová.

Rozhovor s Lenkou Bartoškovou o nedělní škole (besídce) na Smíchově. Staršovstvo děkuje Lence Bartoškové a všem dalším učitelům nedělní školy za jejich službu dětem. V nedělní škole v tomto pololetí učí sestry a bratři Lenka Bartošková, Jana Chrásková, Gábina Šimová, Miriam Pokorná, Aleš Čejka, Simona Macková, Martina Lachmanová, Sára Košťáková a Libor Duchek. Výuka v nedělní škole je založena na pětiletém cyklu, ve kterém se děti seznámí s celou Biblií.

Rozhovor s Janem Mackem a Davidem Košťákem o vedení mládeže na Smíchově, výhledu do blízké budoucnosti a o spolupráci s dalšími mládežemi. **V Berouně se mládeži věnuje kazatel David Kašper.** Pro začínající berounské mládežníky jsou přístupnější setkání s mládeží v Černošicích. Děkujeme všem třem bratřím za vedení mládeže v našem sboru.

Snoubenci Simona Kašánková a Pavel Böhme požádali náš sbor o církevní sňatek. Staršovstvo s církevním sňatkem snoubenců Simony Kašánkové a Pavla Böhme souhlasí.

Dne 6. listopadu 2016 se bude konat na Smíchově i v Berouně členské shromáždění, kvůli volbě delegátů pro mimořádnou Konferenci Církve bratrské. Mimořádná Konference se bude konat 3. prosince 2016 v Praze a bude schvalovat nový Řád Církve bratrské. Jako delegáty za náš sbor navrhuje Pavla Chráska ml. a Petra Kolmana.

Tradiční setkání nejstarší generace našeho sboru proběhne na Smíchově v neděli 18. prosince. Jako vždy bude připraven společný oběd a potom bude následovat program sester Marty a Jany Höferových o pouti jako cestě za uzdravením. Děkujeme všem, kdo se podílejí na přípravě tohoto setkání.

Tématem silvestrovského setkání na Smíchově bude Změna. Setkání organizačně připraví Ondřej a Judita Košťákové.

Sbor věnuje **Středisku diakonie ČCE pro zrakově postižené** dar ve výši 50 000 Kč.

Setkání celosborového staršovstva s berounským staršovstvem se bude konat v pondělí 7. 11. 2016 od 18:00 hod.

Aleš Čejka

NAROZENINY V LISTOPADU A PROSINCI

Bděte, stůjte pevně ve víře, buďte zmužilí, posilujte se. Všechno ať se mezi vámi děje v lásce.
(1. Kor 16, 13-14)

PRAVIDELNÁ SHROMÁŽDĚNÍ

	Smíchov	Beroun
Neděle	8:45 modlitební chvíle 9:30 shromáždění 18:00 modlitební chvíle první neděli v měsíci	9:30 shromáždění
Úterý	18:00 mládež	
Středa		18:00 biblická hodina
Čtvrtek	18:30 biblická hodina	16:30 dorost
Pátek	16:15 dorost	

Vydává: Sbor Církve bratrské v Praze 5, Vrázova 4, 150 00; tel: 257319839; E-mail: smichov@cb.cz;
www.cb.cz/praha5

E-mail Sborových listů: sborovelisty@centrum.cz

Na výrobě čísla se podíleli: Anna Chrásková, Adam Wichterle a Ondřej Košťák